Мал. В. ГЛИВЕНКА

Розведення гусей і качок дає великі прибутки колгоспам. Але не всі керівники колгоспів розуміють це.

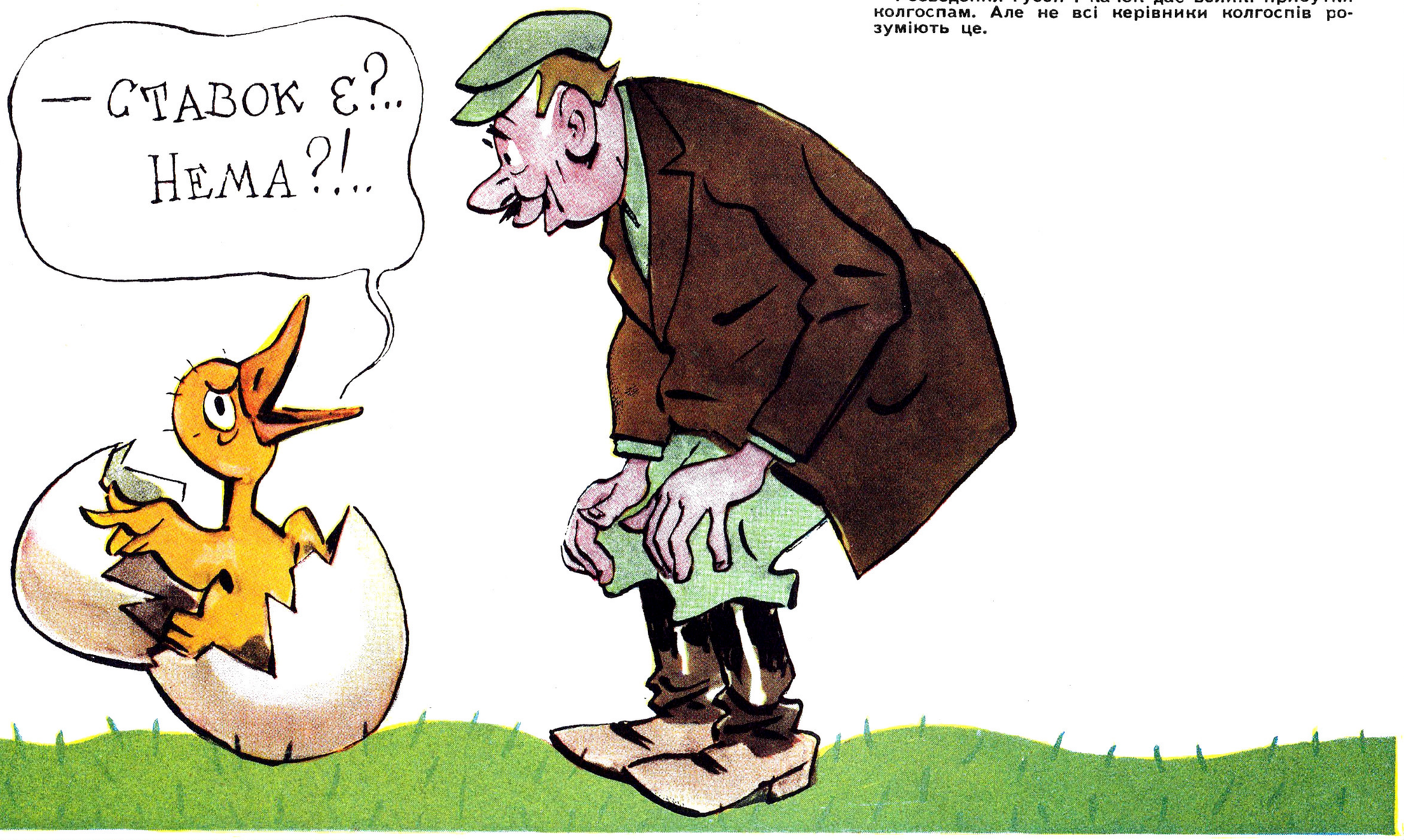

перець

№ 14 (409) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1959

СВІЙ СВОГО НЕ ПОЗНАША

Мал. К. ЗАРУБИ

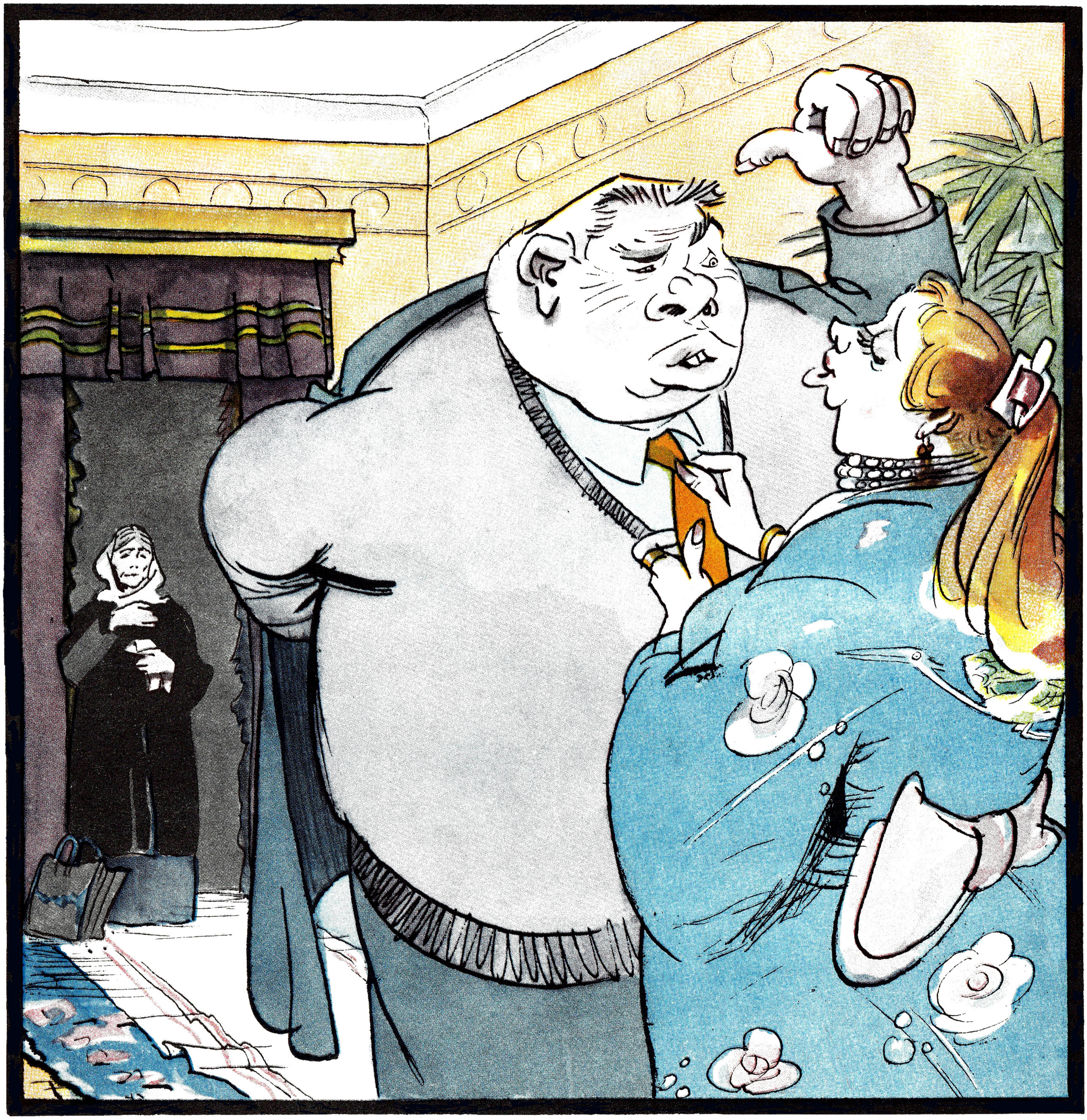

— Що то за старушенція?
— Та то ж твоя мати приїхала...

Покотився

Володимир Іванович Ручкін — начальник будівельного цеху, як-то кажуть, не в одній чарці денце бачив. Здавна за ним цей гріх водиться. Та останнім часом Ручкін вирішив почати нове життя:

— Пора, куме, і за розум братися: не все пити — треба й похмелятися.

З похмілля і почалося. П'яному гори немає — все з гори. От і покотився наш Ручкін униз.

Якось зустрів він столяра Маленкіна і нараяв йому продати спецодяг, а виручені гроші — пропити. Так і зробили. А далі все пішло, як по маслу. Вже не Ручкін шукав горілчаних братів, а різні темні «братіки» почали самі знаходити його.

Першим прийшов столяр Петро Жбанов:

— У мене до вас, Володимире Івановичу, одна інтересна справа є. І вам добре буде, і мені не погано...

Вони швидко порозумілися. Ручкін «продав» Жбанову 20 аркушів фанери, одержавши за них 700 карбованців, майже в шість разів більше, ніж фанера коштує.

Кілька днів похмелявся після цього Володимир Іванович.

Чутки про комерційні операції Ручкіна дійшли до т. Матвєєва — начальника шахтобудівного управління тресту «Первомайськвугілля».

— З глузду він з'їхав, чи що! — обурився Матвєєв. — Цех ледве на шістдесят процентів план виконує, а він казна-що робить.

План — єдине, що схвилювало товариша Матвєєва.

Тимчасом Ручкін ще ширше розгорнув комерційну діяльність. Ось кілька його останніх операцій:

Від столяра В. Пихтіна він одержав за крадену фанеру 350 карбованців. Столяр А. Гарбузов вручив йому 200 карбованців і модельні черевики на додачу...

Робітникові радгоспу ім. Ілліча Яковлєву В. Ручкін продав три машини краденого лісу по 300 карбованців за машину.

На подвір'ї будівельного цеху міститься шлакоблочний завод. Тепер Ручкін, разом з бригадиром М. В. Раковим, почав торгувати ще й шлакоблоками.

Якщо й далі так триватиме — він і завод продасть!..

М. КОВГАН.

м. Первомайськ,
Луганської області.

„І МИ МАЖЕМО...“

Чи росте у наших колгоспників любов до художнього слова, до музики, до живопису?

Радісно і впевнено стверджуємо — росте!

Про такий ріст довідалося і Київське товариство художників.

А довідавшись, негайно погукало старшого товарознавця Лук'янця І. Ф.

Погукало, гарненького папірця написало і сказало:

— Тобі, чоловіче, випадає місія катонути в колгоспи і ощасливити хліборобів зразками високого образотворчого мистецтва.

На порозі конфіденціально доповнило:

— Катони, та гляди вуха корові на хвіст не вішай! Розпиши і розхвали: ми — художники-реалісти! Говори, кажи: іменно реалісти, а не якісь там імажиністи. Нарисуємо й розмалюємо — любо глянути!

Ухопив Лук'янець пишномовного папірчика, датованого 13 лютим 1958 року за № 5-156, та повний саквояж фоторепродукцій художньої продукції своїх колег по товариству й — «алюр три хрести», махонув у колгосп імені 8 березня, Ново-Миколаївського району, Запорізької області.

Зраділи колгоспники — ох, які чудесні фоторепродукції привезли! — склали договора з товарознавцем Київського товариства художників на 54.716 карбованців.

Веселенькі карбованчики! У чотири фарби грають!

Та що гроші! Гроші грошима, колгоспники кажуть — ми не бідні. Творіть, дерзайте! Хороші картини давайте! Душу нашу трудову звеселяйте. А грошей нам не жаль.

Поїхав товарознавець Лук'янець у Київ — ждіть, товариші колгоспники! Ждіть, виглядайте наші талановиті картини!

Прийшла у колгосп перша картина ціною 11.120 крб.

Картину малював художник Лученко.

Глянули колгоспники на картину — не те. Картина виконана антихудожньо і недобросовісно.

Колгоспники дивилися, дивилися та й повернули той примітивно виконаний твір у Київ, Товариству художників:

— Не беремо! Нам давайте високохудожні твори!

Київське товариство художників, одержавши власний, примітивно виконаний твір, одписало: «Гроші ваші — тепер наші. Нам не зрозуміло, чого ви нам картину повернули. Картину висилаємо вам назад по квитанції № 060026. Завсалоном КТХ — Мисюра, бухгалтер салона КТХ — Осенова».

Оце і все. Мовляв, гроші в нашій касі — не чіпляйтеся! Подумаєш, погано намалювали! Скажіть спасибі, що хоч так пензлем розмазали.

Великий гуморист землі радянської, землі української Остап Вишня, складаючи сатиричну енциклопедію про різні «художні» групки і дійшовши до літери «І», писав: «Імажиністи. Походить від слова — «І ми мажемо!..»

Товариші з Київського товариства художників! Не уподібнюйтеся таким мазунам!

Або майстерно пишіть, або колгоспні грошики верніть!

Ол. КОВІНЬКА.

Один кус — семеро в міх дме

Нелегко бути директором Дарницького ремонтного заводу! З самісінького ранку обсідає його клопіт. Не встигне він переступити поріг кабінету, як отой клопіт насувається на нього з усіх кутків. Потихеньку-помаленьку вбігають до директорського кабінету спочатку один заступник директорський, потім другий, за другим — третій! Слідом входять начальники відділів, потім начальники цехів поволеньки втираються. Кабінет починає тріщати. Хто не зумів до кабінету втертися, у приймальній кутки обтирає, а директор хапається за голову, що розривається від думок: яку ж його роботу цьому кагалові дати? Як же ними керувати, коли їх так багато?

Був би ремонтний завод завбільшки з «Азовсталь» або з «Ленінську кузню», ніколи було б заступникам та замползавам кутки в директорському кабінеті обтирати. А тут... На папірець глянеш — завод, у вікно виглянеш — звичайнісінька ремонтна майстерня. Звання заводу присвоєно не за велику продукцію, а за великі штати.

Кували коня, а рак підставив клешню, прикували і йому підківку-печатку. А коли є підківка-печатка, то й штати потрібні відповідні. Так і з'явилися у директора три заступники та й іншого керівного персоналу видимо-невидимо. І виділили на всю цю братію фонд зарплати понад триста тисяч карбованців на рік.

Виділили й стали чекати, коли того рака у плуг можна буде запрягати. А рак зарплату з'їдає, а на плуга й скоса не поглядає. Була виробнича програма — 9 мільйонів карбованців на рік, та так на дев'ятьох мільйонах і засохла — не збільшується.

— Штати збільшуй та ще й над збільшенням програми ламай собі голову, — вирішив керуючий трестом «Автотракторосільгоспзапчастина» т. Федотов. — Ні, дві такі задачі мені не під силу. Я вже краще штати буду збільшувати.

І дозволив штатам на заводі рости й плодитися.

Щедрості т. Федотова невистачило для всіх бажаючих осісти у штатах ремзаводу. Але дирекція дуже оперативно викрутилася з цього становища: бажаючих примостила біля робітників основного виробництва і назвала їх «підсобними».

Всі штатні і позаштатні підсобні, а їх не багато й не мало... аж дев'яносто один, сіли біля горна і видувають у міх державні гроші.

Коли полічити тих, що кують і клепають у майстернях, — а їх ледве набереться вісім десятків, — то стане ясно, що більше половини штатних одиниць на заводі клепають не молотками, а язиками.

Клепали, клепали і виклепали на заводі «цехи» з числом робітників 20—30. Посадили в ті цехи десяток начальників. Сидять начальники цехів і теж дружно язиками клепають. А директор сушить голову, яку б роботу не тільки їхнім язикам, а й рукам дати.

Трест, правда, подбав, виділив заводові легкову автомашину. Але та машина нікого не радує, бо вона одна, а начальників багато.

Є тут і головні інженери, і зами по виробництву, і зами по збуту й постачанню, і просто зами загальні (їм найважче, бо вони нікого не заступають), є старші і молодші планувальники, є механіки звичайні і головні. Все є і всі є.

Немає тільки боротьби за зниження собівартості продукції.

Микола СТРІХА.

Мал. А. БАЗИЛЕВИЧА

Кричав... ...кричав... ...аж колос втратив...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Народні усмішки

ХВАЛЬКО ПИЛИП

Жив собі на світі парубійко. Звали його Пилип. Купив наш Пилип собі годинника і чоботи добрячі на рипах і захотілося йому перед дівчатами похизуватися.

Одного разу іде наш хвалько селом. А біля клубу дівчата стоять, про те, про се розмовляють. Тут де не взявся собака і давай на хвалька гавкати. Пилип мовчав-мовчав, а коли порівнявся з дівчатами, повернувся до пса і голосно, щоб дівчата почули, сказав:

— Геть звідціля, а то як дам оцим чоботом, то по моєму годиннику (при цьому він глянув на годинника) ти рівно через десять хвилин здохнеш.

Повідомив М. КУЛЬБАЧНИЙ.
Хмельницька область.

БУЛО ТАКЕ, БУЛО...

Було це ще до революції. Один багач захотів розважитися й оголосив: «Хто розкаже мені таке, чого й на світі не було, тому віддам половину свого багатства».

І ось почали приходити до багача різні підпанки, ласі на поживу.

Один з них і каже:

— Чи знаєте ви, що в мене в господарстві півень яйце зніс?

А багач йому: «Буває таке, буває...»

Другий подумав та:

— А чи знаєте ви, що в мене дома на вербі груші вродили?

А багач і цьому відповідає: «Буває таке, буває...»

Аж ось приходить до багача убогий селянин з міркою в руках.

— Чи не забули, — каже, — ви, пане, що торік у мене мірку золота позичили?

У багача аж очі рогом полізли.

— Ти що, з глузду з'їхав? Такого ще не було, щоб багач у мужика золото позичав!

— Е, тоді, пане, давайте половину...

Не встиг мужик доказати, як багач схопився та: «Було, було таке ..»

І велів оддати мужикові мірку золота.

Повідомив О. ВЕРКО.
Кримська область.

У СУБОТУ

— Прокиньтесь!.. Ви забули, що сьогодні «короткий» день.

ОХРІЇВ ВУЗОЛ

Уже сім років знемагають у нерівній боротьбі Хмельницький облвиконком, Хмельницька міськрада, міськкомунгосп, прокуратура, міліція. Сім років точиться запекла боротьба на плацдармі площею 0,03 га у дворі будинку № 26 по вулиці Червонокозачій у місті Хмельницькому. Громадянин Охрій відгородив той плацдарм високим тином, який не кожна птиця перелетить. Точиться запекла боротьба... Наступають всі вищеперечислені установи на Охрія, атакують його і з фронту, і з тилу, і з флангів... Марно... Марно сподіваються мешканці, що відвоюють їм такі поважні і солідні установи отой плацдарм. Марно сподіваються збудувати на тому плацдармі санвузол. Марно... Не дасть збудувати санвузла Охрій. І восьмий рік доведеться виливати нечистоти на вулицю. Охрій не відступить. Охрій міцно тримає оборону. Важка паперова артилерія сім років безугавно обстрілює високий тин Охрія, але під тим вогнем жодна хмизинка з тину не випала. Часом Охрій переходить у наступ, і тоді депутати міськради, судові виконавці, працівники комунгоспу, міліціонери, стікаючи чорнилом, відкочуються на старі позиції. А мешканці будинку даремно чекають санвузла. Немає санвузла, є Охріїв вузол. Міцно зав'язав Охрій свого вузла. Сім років не можуть його у Хмельницькому розв'язати.

Історія знала семилітні й тридцятилітні війни, але таких чорнилопролитних воєн історія не пам'ятає.

ГОРОДОПРОХОДЕЦЬ

Лаври знаменитих землепроходців, певне, довго непокоїли начальника інвентарбюро т. Львова. Доля визначила йому місце роботи у Ромнах, Сумської області. А землі роменські давним-давно пройдені, немає біля Ромен хащів непролазних, тайги дрімучої. Немає ні в Ромнах, ні на околиці такого місця, щоб там сокирою прорубувати нову дорогу доводилось. А прорубати тую дорогу в хащах т. Львову конче хотілось. Довго хотілось і таки зумілось.

Роль непролазних хащів зіграли городи і садки громадян Дяченка, Бороди, Омельченка, Черчинця, які мешкають на вулиці Першотравневій. Траса Львова пролягла через картоплю та полуниці, через смородину та вишні. Огорожа на дорозі — вали огорожу, ворота заважають — знімай ворота. Топчи, врубуйся, прокладай нову дорогу, бо на ту дорогу хоче ступити ліва нога Львова.

І потоптали, і порубали. Пролягла дорога через садки-городи. Може ступити ліва нога Львова, може права. Яка захоче. Домігся Львов свого, проклав дорогу. Тепер сидить, спочиває й очікує, що Роменські міськрада та райрада відзначать його заслуги.

„РАЦІОНАЛІЗАТОРИ"...

Живемо ми на світі, слава богу, давненько.

Живемо та й живемо, газети читаємо, техніку вивчаємо, а от не знаємо, як спеціальну автомашину переробити на гніду чотириногу кобилу.

А в колгоспі ім. Леніна (Ружинського району, Житомирської області) знають, і вже, можна сказати, цю раціоналізацію з успіхом осідлали.

Технічні витівки почалися з простого. Минулого року до колгоспу прибула автомашина — сечорозбризкувач.

Чи голова колгоспу т. Сивоздрав і шофер т. Хлібинський побоялися, щоб оця дуже ефективна машина дорогою кому-небудь костюма не забризкала, чи інша яка причина, а тільки машину переробили.

Поставили кузова, і машина почала бігати і в колгоспних, і в особистих ділах...

Функції машини перейняла на себе гніденька кобилка.

Придбав колгосп і новеньку автомашину — молокоцистерну. Хороша машина. І молоко возить, а перевозивши молоко, підвозить свіженьку водичку у степ, на роботу.

Переробили й цю машину. Тепер возить молоко і водичку в степ підвозить та ж гніда кобилка.

На шлях отакої «раціоналізації» перейшли і в Ружинській РТС. З десяти буряковивантажних машин зняли пристрої і поставили кузови.

Як ото кажуть — ухопили бика за хвоста!

Тепер доведеться буряки самотужки вантажити колгоспницям!

Воно ж, якби оті пристрої знявши, та керівники самотужки й почали самі вантажити буряки. О! Тоді б і ми гукнули: «Хай вам бог помагає! Чи отамечки у вас піт не виступає?»

К. ОЛЕКСАНДРИК.

і сміх і гріх

ПУНКТИ ТА УРНИ

Виніс виконком Щорської райради (Дніпропетровщина) обов'язкове рішення «Про відповідальність за порушення громадського порядку в районі». Дуже хороше рішення, і дуже хороші пункти є в ньому. От хоч би й пункт, що забороняє «кидання на вулицях і в громадських місцях недокурків, паперу, використаних квитків, лушпиння від насіння та інших покидьків». Коли б до цього хорошого рішення та хоч сякі-такі урни поставили на вулицях і в скверах — кращого б і не треба було. А так обов'язкове рішення лишається на папері, а недокурки, лушпиння та «інші покидьки» — на вулицях райцентра.

ЧУДО РЕКОНСТРУКЦІЇ

У Меджибожі на Хмельниччині був непоганий стадіон. І ось два чи три роки тому виконкоми районної та селищної Рад вирішили його реконструювати. Кинули на стадіон механізми — трактори, скрепери, бульдозери, переорали його, вбили на реконструкцію півтора десятка тисяч крб. і відкрили на стадіоні... пасовисько. Тепер тут щодня відбуваються матчі козячих та коров'ячих команд. Судять матчі голови районної та селищної Рад тт. Новицький та Богач. Підсудками виступають керівники фізкультурних організацій тт. Трифонов та Войчок.

ПОЛОВИНА КРАДЕНА

У № 34 (9183) газети «Робітник Кременчуччини» було вміщено фейлетона «Сімейний устой дав тріщину». Фейлетон був би оригінальний, якби автор М. Михайлов не списав більшу половину рядків фейлетона з гуморески Ів. Сочивця «Капітальний сім'янин», надрукованої в № 3 «Перця» за цей рік. Так що наполовину фейлетон вийшов не оригінальний, а крадений.

ЧОГО ВОНИ ТЯГНУТЬ?...

У 1956 р. правління колгоспу «Шлях до комунізму» (Первомайський район, Сталінської області) зв'язалося в м. Жданові з спекулянтами Костенком І. Й. та Костенком М. Д. і доручило їм реалізувати в м. Горькому 13 тисяч кілограмів соняшникового насіння. Спекулянти насіння реалізували, а 10 з гаком тисяч крб. колгоспові не повернули. Тільки розписку залишили, мовляв, дійсно замотали таку суму...

Судиться колгосп з спекулянтами, судиться, а грошей ніяк з них стягти не може. То Ждановська прокуратура справу тягне, то Сталінська, то Первомайський суд. І невідомо, чого вони тягнуть: чи колгосп хочуть провчити (не зв'язуйся, мовляв, з спекулянтами!), чи спекулянтів їм жаль...

ХТО КОГО ПЕРЕМОЖЕ?

Штукарі з Хотінської міжколгоспної будконтори на Сумщині затялися:

— Не хочемо й квит попереду Просянського комбінату бути.

Хотінська будівельна контора будує в колгоспі «40-річчя Жовтня», Хотінського району на Сумщині, клуб. А штукарі з Просянського комбінату в селищі Демурине, Межівського району на Дніпропетровщині, — лікарню.

Хоч і далекі сусіди, проте за стилем роботи ближчих не знайти.

Пнуться з усіх сил хотінці, щоб залишитися у просянців позаду.

— У нас у клубі вітер гуляє. Ні стеля, ні підлога, ні двері йому не заважають — немає їх! — хваляться вони.

— Здивували! — хизуються просянці. — У нас он і те, що за три роки збудували, розтягають до біса. Швидко й фундаменту не залишиться.

І знову хотінці облизня вп'іймали.

Так і працюють ці «суперники».

Хто кого переможе — невідомо.

Відомо тільки, що, доки триватиме таке змагання, не дочекаються ні в селищі Демурине лікарні, ні в колгоспі «40-річчя Жовтня» клубу.

Узбецький гумор

Недавно в Києві відбулася виставка узбецького образотворчого мистецтва. Друкуємо кілька репродукцій з малюнків узбецьких сатириків — учасників виставки.

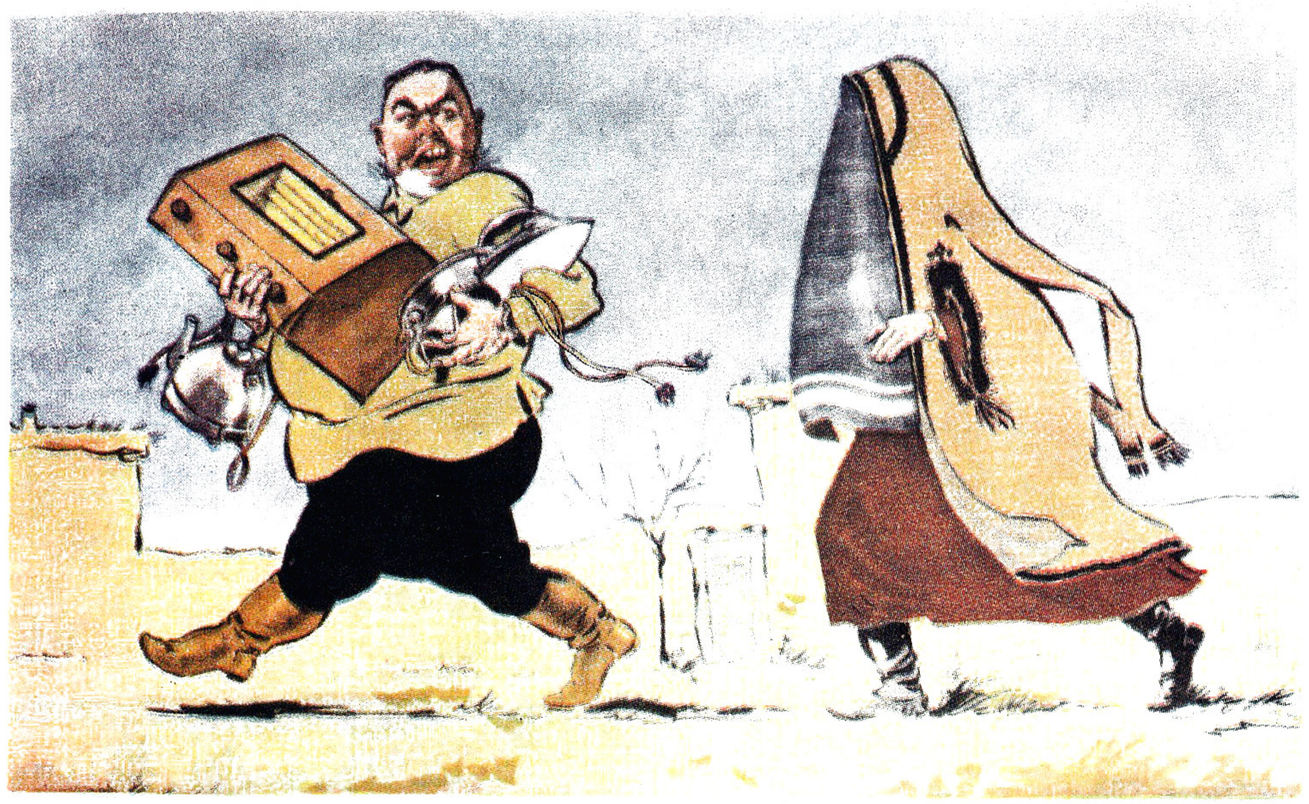

— Тепер, жінко, ніхто не скаже, що я некультурний.

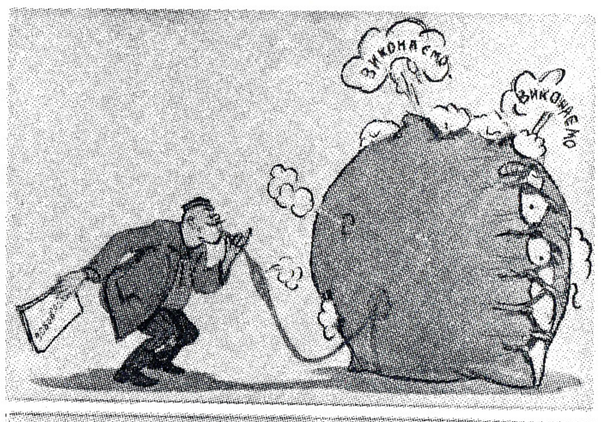

Картинка без слів.

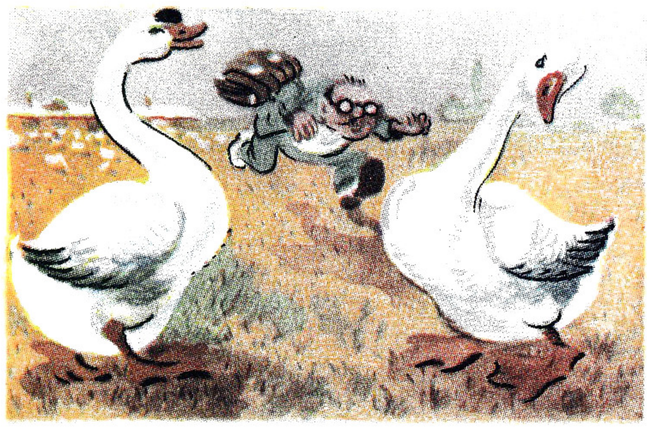

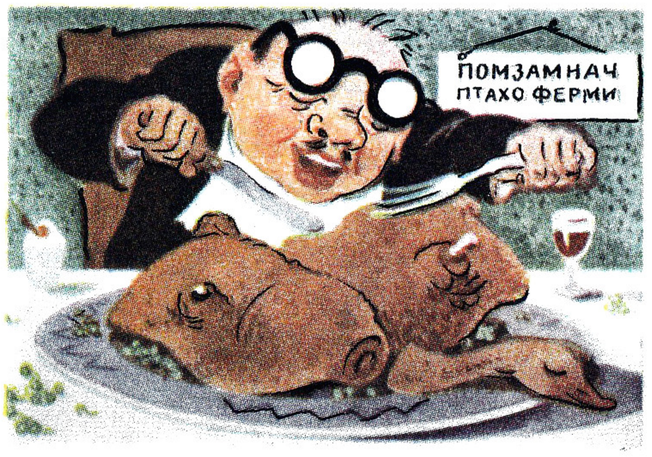

Були на фермі дві гуски,
Та й ті пішли на закуску.

НАРАДА

(БАЙКА)

Аби серед зими
Не скласти зуби на полицю,
Зійшлись поговорити про корми
Представники від звірини, птахів і птиці.
Ведмідь не зміг прибуть — казали,
застудився,
Прислав заступника — Лисицю.
«Відомо,— куцохвостий підхопився,—
Що ми, зайці, любителі капусти.
А от в коморі... вибачайте — пусто».
«Капуста?!. Що ж, не проти,— Вовк
на це,—
Однак прошу не забувати про м'ясце».
«М'ясце м'ясцем — потрібне, хай,
припустим,
Ми знаємо, ласують ним Вовки.
А щодо нас, до Білок — навпаки,
У нас є інша втіха:
Зверну увагу на шишки,
Зокрема — на горіхи!»
«А як із зерном?! Зерно люблять всі
пташки,—
Своє вставля Синиця.—
Без нього обійтись не може птиця!»
«Я вислухала всіх. Були усякі тут думки,—
Нарешті, слово одбира Лисиця.—
І що ж? Рубати мушу напрямки.
Ніхто із вас не зна народу лісового,
Не зна життя й народу степового.
Скажу вам більше, наперед:
Народ не прийме ні трави, ані м'ясного!
Народ уже не той — не той розгін і злет!
Йому подай... солодкого чогось такого...
Отож, заготовляти будем — тільки мед!»

———

Як, чим сама Лисиця харчувалась —
Не знати (скільки є у світі див!),
А що тонкий був хід (про чин свій
турбувалась!),—
Це ясно: бач, за всіх як підписалась!..
А хто уповноважував?! А хто просив?!

Анатолій КОСМАТЕНКО.

«...Створення тепличних умов може негативно відбиватися на вихованні творчої молоді».

(З промови М. С. Хрущова на III з'їзді письменників).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

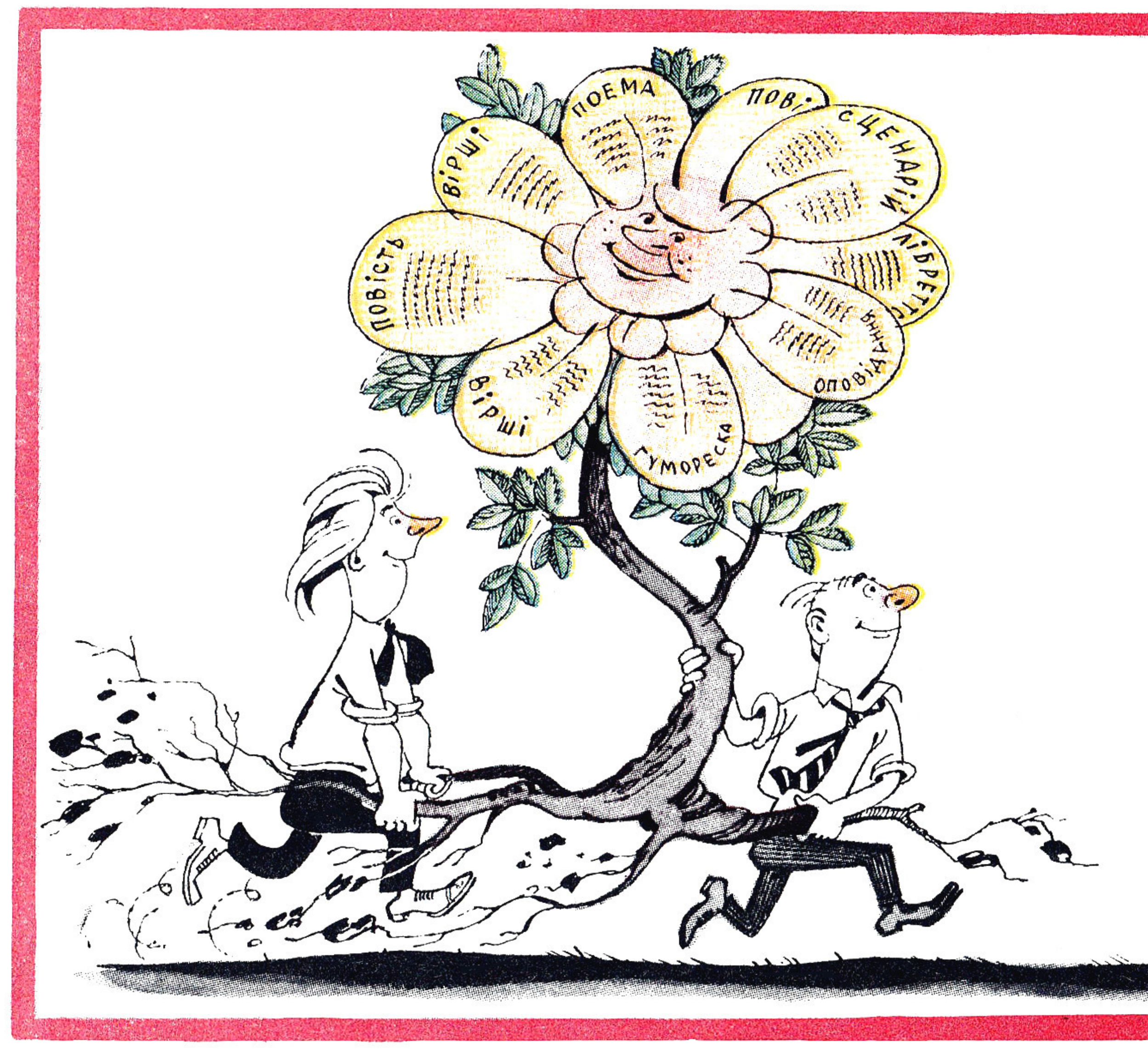

З родючого грунту...

...в теплицю.

perec-ua.
perec-ua.

МАРТИН З БАЛАЛАЙКОЮ

Каже мати про Мартина:
— Та воно ж іще дитина!..

А «дитині» тій, нівроку,
Вже до призову — півроку.

Це опудало ліниве
Не побачите наниві,

Тричі вдень за ложку браться —
То його єдина праця.

Бринька він на балалайці
Та для голосу п'є яйця,

Бо збирається до міста,
Щоб учитись на артиста...

У доярочки Палазі
Він співав на перелазі:

— Ой покинь скоріш дійницю,
Бо зійшла уже зірниця.

Шелестить густа пшениця,
Що пора б нам поженитися!

А на другий день ізранку
Люди бачили на ганку

У Мартина справжнє чудо —
Гарбузяку зо три пуди.

Червонів, як свіжий ляпас,
На тому гостинці напис:

«Від усіх дівчат трудязі,
Котрий сватавсь до Палазі».

Каті, Галі і Ярини!
Як прийдуть до вас Мартини,

То частуйте їх так само —
Кормовими гарбузами.

Павло ОПАНАСЕНКО.

Одеса.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ти звідки такий зачуханий?

— З сусіднього колгоспу. Там нашому брату проходу не дають.

Мал. БЕ-ША

— Ей, підвези!

— Що тобі — повилазило? Бачиш — немає місця!..

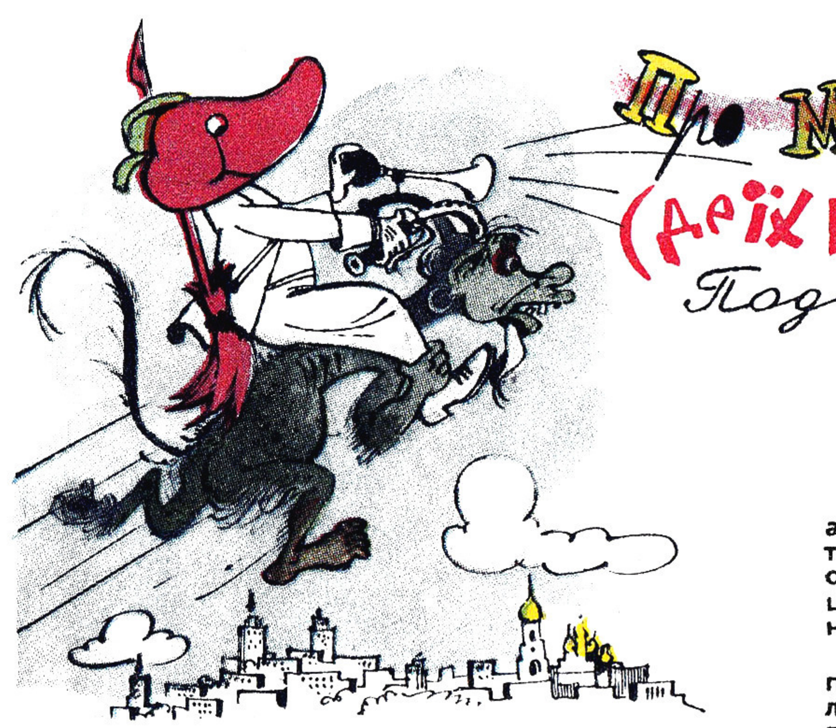

Про майстерні та ательє (де їх немає і де вони є)

Подорож Перця

Здавалось би, що Київ до того вже гарний, до того чудовий, що кращого й не уявиш. Так ні, він з кожним днем стає все кращим і кращим. І росте-розростається на всі боки, скоро вже важко буде сказати, де найкраще в Києві — на Хрещатику чи на Солом'янці, на Шевченківському бульварі чи в Дарниці. І все це не просто краса, а нові проспекти, нові вулиці, нові квартали, нові квартири для киян.

Оце недавно і я, Перець, одержав нову простору хату. Стара в мене була і малувата і темнувата. А які сусіди в мене тепер, якби ви знали! Напроти — вікон, вікон, та все світлі, та високі. Через дорогу — оперний театр. Відчиниться одне вікно — виглядає красуня Мавка. Відчиниться друге — стоїть Наталка-Полтавка. З третього виглядає Іван Карась. З четвертого — Одетта... А відчиниться п'яте — як сипоне з нього солов'їною колоратурою, так серце моє і розтане, як масло на розпеченій сковорідці. Відкладу набік перо, візьмуся за голову і думаю: нене моя рідна, і чого ти мені не дала ні баса, ні баритона, ані поганенького тенорка...

А оце недавно відчиняється вікно, дивлюся, витикається з нього здоровенний паруб'яга. Бравий, чорнявий, ну просто козак, як орел! Десь я його наче бачив, а де — пригадати не можу.

— Хто ти такий? — питаю.

— Кузнець Вакула. Не впізнаєш?

— Як же ти поживаєш тут? — питаю.

— Та зараз відпочиваю.

— А чи часто, — питаю, — доводилося тобі літати у Санкт-Петербург до самої цариці за черевичками?

Сміється Вакула.

— Що це ти вигадуєш, Перче? Гадаєш, я не знаю: нема ж уже ні Санкт-Петербурга, ні цариці.

— Тоді де ж ти черевички береш?

— Буває там, — показує Вакула, — бува і там, а буває он де. У майстернях по ремонту взуття. Бачиш, скільки їх понавідкривали навколо опери. Там такі черевички трапляються, що цариці й не снилися. Пошлю чорта, він і принесе мені.

І справді, подумав я, як добре стало у нас з побутовим обслужуванням населення. Ідеш вулицею Леніна. Тут майстерня по ремонту взуття. Там будка, там ще одна будка, а далі ще майстерня. А трохи далі ще будка. І все ж це на одній вулиці!

Отак ми з Вакулою розмовляємо, хвалимо промислову кооперацію та фабрику побутового обслуговування, коли це — грюк! — витикається з сусіднього вікна пан Возний, встряє до нашої розмови.

— А ти, вашець, — каже мені пан Возний, — обрати вніманіє, скільки тут в прикосновених до опери околицях обрітається дзигармайстрів, сиріч годинникарів. На вулиці Леніна їх предовольно, на Хрещатику до безконечності. А на площі Перемоги — теє то, як його — мало не в кожному вікні сидить чоловік з лупою, трудиться на пользу ближніх, а не ради своея вигоди. Иміл я вчора хожденіє до вищеречених дзигармайстрів з своїм годинником, подивився кругом себе і душа моя смішалась: якому ж майстрові доручити свою коштовність?

— І якому ж ти доручив? — питає Вакула.

— Нікоторому.

— Чому?

— Єжели би їх менше було, доручив би. А так убоявся, що забуду которому дав, їх же там — теє то, як його — множество превеликоє.

Сидимо ми, бесідуємо, хвалимо міськпромраду, управління місцевої промисловості, фабрику побутового обслуживання, — раптом третє вікно — грюк! Висувається сам Еней Анхізович.

— І що ви мелете дурниці! —
Сердито вигукнув Еней. —
Он на околицях столиці
Не так обслужують людей.
Ви пошукайте там майстерні.
От де порядочки химерні!

— То-їсть як це — теє то, як його — химерні? — спалахнув пан Возний. — Це клевета і поношеніє местних властей.

— Дозвольте не повірити вам, — кажу і я Енеєві. — У нас у Києві різних ательє та майстерень скільки хочете. Сам же з свого вікна добре бачиш!

Еней аж підскочив.

— Не вірите. Зараз я вам доведу. Вакуло, а давай-но сюди свого чорта!

Не минуло й хвилини, як Еней уже верхи на чорті опинився під моїм вікном.

— Сідай, Перче, поїдемо.

— Та якось ніяково, — кажу йому, — зараз чортом їздити. Он таксі, он тролейбуси.

— То дуже довга історія. Сідай, полетимо... І ось ми вже в повітрі.

Шмигнув чорт понад будинками, дахами. Не встигли й опам'ятатися, а він уже за Солом'янкою бриючим польотом іде.

Знизилися. Сіли.

Бачу, привіз мене Еней на Першотравневий масив (цей масив, як сказав би Возний, «по недомислію» Чоколівським спочатку називався). Мало сказати — масив. Це вже ціле місто. Великі будинки, довгі квартали, широкі вулиці, крамниці...

Став Еней. Глянув навколо себе і каже:

— Якщо ти, Перче, тут знайдеш хоч одну майстерню, хоч одну баню, хоч одну цирульню, хоч одну пральню — тоді я не козак, а брехун, — збрієш мені оселедця!

Осідлали ми чорта, пролетіли вздовж по Пітерській (є така вулиця!), по Здвизькій, по Уманській, по Тетіївській — справді нічогісінько немає. Близько двадцяти тисяч мешканців — і жодної побутової точки!

Так уже ми того чорта ганяли, так уже придивлялися. Ні, правий Еней. Отут уже не похвалиш ні міськпромраду з її головою т. Федюшиним, ні управління місцевої промисловості з його начальником т. Мойсеєвим, ні фабрику побутового обслуживання з її директором т. Івановим, а Залізничну райраду з її головою т. Кисельовим і поготів.

А тут ще приключилася халепа, схопився чорт за живота. Стогне, крекче. Місця собі не знаходить.

— Відпусти мене, — просить Енея, — туди, куди цар пішки ходив.

— Можна, тільки не барися.

Чкурнув чорт. Шасть сюди, шасть туди. Вже аж зубами скрегоче.

— Ти чого скиглиш? — розсердився Еней.

— Немає тут і тієї точки, куди цар пішки ходив. А до людей у квартири соромно проситися.

Змилувався Еней над чортом.

— Лети до стадіону «Динамо», там поблизу знайдеш...

— Як бачиш, — гордо сказав Еней, — я слів на вітер не кидаю!

Що я міг на це сказати!

— Це, — відповідаю, — просто якесь непорозуміння, недогляд. Не віриться, щоб у Києві ще було хоч одне таке місце.

— Знову не віриться! Ну, тоді сідай, — сказав Еней. — Полетимо далі.

А тут якраз і чорта принесло назад.

Осідлали його. І ось ми вже за Дніпром, кружляємо над Дарницею.

Приземлилися в Аварійному селищі.

— Ну, Перче, шукай майстерні та ательє, а я піду горло промочу, потягну оковитої. Он бач, яка симпатична ятка стоїть.

Гасав я, гасав по цьому селищу, в усі закутки зазирав — знайшов дві перукарні і більш нічогісінько.

Повертаюся до тієї ятки, до якої Еней пішов горло промочувати. Чую, а він уже виводить там: «Ой, чоботи, чоботи ви мої, наробили клопоту ви мені!..»

— Оце, — каже Еней, — одливав водою єдиного на все Аварійне селище шевця. Посадили його в будці рядом з яткою, так він і згорів на роботі! — сам бачив, з рота синє полум'я шугало.

Облітали ми селище ТЕЦ, побували і в селищі шовкового комбінату — скрізь така ж картина з побутовим обслуживанням.

Велика досада взяла мене, а тут іще й чорта розмордувало: пристав, сопе, води просить.

— Якої тобі, — питаємо, — води?

— Тільки газованої і тільки з подвійним сиропом.

— І то ж лиха личина, — пояснив Еней, — розбалувався! Звик, що кругом опери на кожному кроці водою торгують. Випий пива!

— Ні, — затявся чорт на своєму, — тільки газованої!

— Ну, тоді, — розсердився Еней, — шукай собі, а ми по люльці викуримо.

Довго ми чорта ждали, аж через годину прилетів.

— Де це тебе носило? — розкричався Еней на рогатого.

— Всю Дарницю облітав, ніде газованої води не бачив. Довелося аж у центр чухрати!

— От іще тобі, Перче, одна новина. Склянки газованої води сам чорт не знайшов. Не торгують тут нею.

Повернулися ми додому пізно.

Це була прогулянка не дуже втішна, зате і не без моралі.

А мораль така: погано у Києві організовано побутове обслуговування людей. Ательє, майстерні та інші побутові установи позбивалися клубком у центрі міста. Можна подумати, що черевики рвуться, годинники псуються, бороди ростуть лише на Хрещатику та на прикосновенних до нього вулицях. А як бути мешканцям отих прекрасних, не на багато гірших за Хрещатик околиць?

Порвався черевик — тягни його на Хрещатик. Виросла борода — транспортуй її в центр міста, зупинився годинник — мандруй на площу Перемоги.

Та хай уже годинник, борода, черевик — це півбіди. А зіпсувався холодильник, замовк радіоприймач — що робити? На плечі їх і — до майстрів, що зволять тільки в центрі майструвати. А спробуєш телефоном викликати майстра, так він живота собі від сміху порве — такого ще в Києві ніколи не бувало, щоб радіомайстер по домівках ходив!

Росте, розростається Київ, іде широке будівництво. І поряд з будівництвом часто бродить супутниця — холодна байдужість. Байдужість до побутових потреб новоселів. Скільки вона мороки людям завдає, скільки нервів псує!

Цю нахабну супутницю можна зустріти і в кабінетах управління місцевої промисловості, і в світлих хоромах міськпромради, і в світлицях райвиконкомів. Навідується вона і до нового палацу Київської міськради.

І ніде я не бачив, щоб гнали її в шию. Інколи, буває, нагримають на неї на якійсь нараді, замахнуться грубезним протоколом, та цим і обмежаться. А щоб гуртом ту байдужість викурити, у потилицю витурити, — руки у керівників «вищеречених» шановних установ не доходять.

З Перцем подорожували і нотатки його опублікували П. ГЛАЗОВИЙ, Ол. ГРОМОВ.

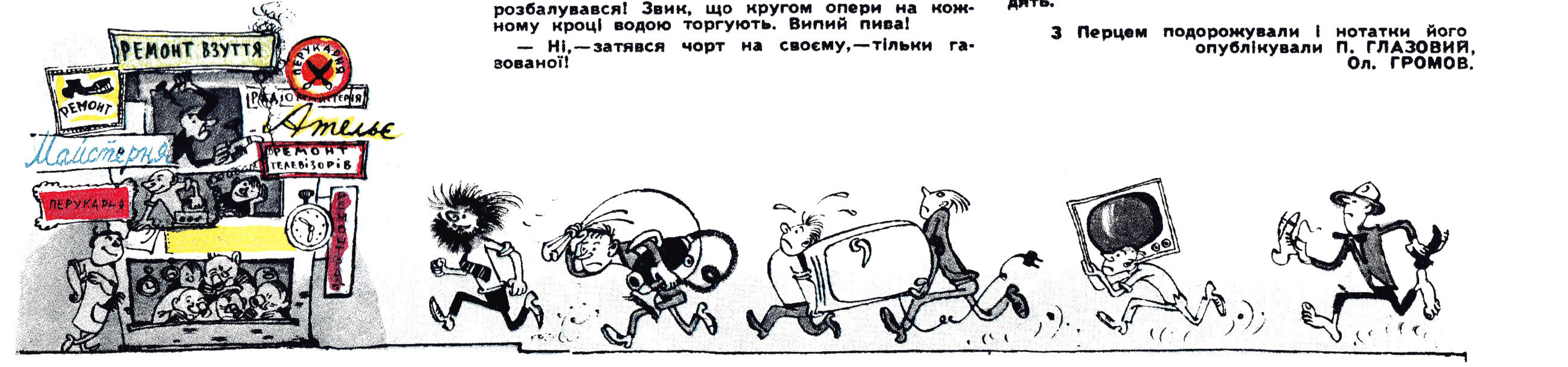

Кололітературне

ІСКРИ

Приїхав поет на будову нову,
Де гамірно, димно і жарко.
Здалися поетові сном наяву
Сліпучі вогні газозварки.

Не думав, що зможе подібне знайти,
Коли виїжджав із столиці.
Здалося: не іскри летять з висоти,
А пух чарівної жар-птиці.

Три дні він «Баладу про іскри» писав.
(Писати ж балади — не жарти!)
Але автогенник поету сказав:
— Про іскри писати не варто!

Для вас оте сяйво — блискуча деталь,
На образи вас надихає.
Мені ж на іскрини дивитися жаль —
Метал у них марно згоряє.

М. ДОМОВИТОВ.
Переклад з російської.

м. Горлівка.

ШРАМ НА ЖИВОТІ

ПАРОДІЯ

А потім прийшов професор.
На груди перстом вказав
І щось у нутрі моєму
Суворо критикував.

Він твердив, що лиш негайна
Резекція дасть ефект,
Бо виявив органічний
В моєму нутрі дефект...

(Сава ГОЛОВАНІВСЬКИЙ.

«Операція». Збірник «День поезії за 1958 рік».

Професор прийшов до столу,
На котрому я лежав,
Умить на персти він плюнув
Й загнав у живіт ножа.

За хвильку нутро розкраяв,
Печінку рукою взяв,
Дванадцятипалу кишку
Суворо критикував.

Мою селезінку лаяв,
На нирку він нарікав
І довго чогось професор
В моєму нутрі шукав.

А потім взяв нитку й голку
І миттю зашив живіт,
Поглянув на мене скоса
І мовив: «Готов! Привіт!»

Загоївсь живіт у мене,
Та досі ще шрам ношу,
Ще й вірші цьому подібні,
Як бачите, я пишу.

Юрій КРУГЛЯК.

ВІРШ ДО ДРУКУ УХВАЛИЛИ

Вірш до друку ухвалили
І зайшли в буфет...
Рецензенти говорили,
Слухав їх поет.
— Не скупися! Будь щедрішим!
Діло ж на мазі!
Позитивно твої вірші
Ми оцінимо всі!..
Знайдем ми глибокі мисли
У твоїм труді,
Хочеш — в класики зачислим,
Хочеш — вознесем,
Хочеш — рознесем!..

Гнат БЄЛЯЄВ.
Переклад з російської.

(ЛІТЕРАТУРНА КАЗКА)

На лісовій галявині жив Їжак і було в нього три сини та дві дочки. Всі діти як діти, а з найменшого, материного пестунчика, таке ледащо виросло, що світ не бачив. Будь-якої роботи цурався. Не хотів собі нірку вирити, коли надходила пора готуватися до зимової сплячки, лінувався навіть їжі для себе роздобути. Лежить лобуряка проти сонечка і жде, поки інші спіймають жабеня або ящірку, тоді вже ласує чужою здобиччю, аж за вухами лящить. Каже, було: «Вас багато, а я один; нічого не станеться, як і про мене подбаєте». І знову проти сонечка боки гріє та тільки носом посвистує. За це батько і прозвав його Свистуном.

Знічев'я зацікавився Їжак-Свистун співом пташок, і збрело йому в голову пристати й самому до хору лісових дзвіночків. Почав він пробувати свій голос, мало не луснув з натуги, висвистуючи на всі лади, та скоро переконався, що співака з нього не вийде. Однак зрадлива музика (о, незборима сила мистецтва!) вже так міцно вхопила його за серце, що він більше й не припускав, щоб колись повернутися до тих прозаїчних земних турбот, якими жили його непросвіщенні батьки. Не маючи хисту до співання, тепер він тішився хоча б тим, що вивчав теорію цієї справи, знайомився з різними вокальними школами, читав газетку «Цвірінь-Цвірінь», яку видавав Горобець, і, доволі напхавшись тією премудрістю, раптом подумав: співака з мене не вийшло, то чому не спробувати писати рецензії на концерти інших? Так, так, це ж бо куди простіше й легше, аніж надривати голос. Чудово! Він уже знав, що корифеєм у музикальному світі вважається Соловей, проте сам ще ніколи не бачив того майстра, не чув його виконання, і звернувся до батька:

— Тату, хто з них Соловей? — показав на пташок у лісі. — Мені конче треба його послухати.

Батько тільки здивовано здвигнув плечима і, щоб відчепитися від сина-дурисвіта, кивнув угору:

— Бачиш? Ото він сидить...

Їжак-Свистун затамував подих. Боявся сполохати Солов'я, ждав, поки той розпочне свою концертну програму. І от...

— Кра, кра...

Замилуваний співом, Їжак-Свистун назвав себе невігласом. Та ж він не раз чув цього Солов'я, чув і не міг зрозуміти (о, ганьба!), що це якраз і є той чарівник, перед яким здаються пігмеями всі інші лісові музики.

Кілька днів після того, не ївши, не пивши, він сидів під кущем і строчив статтю. Стаття вийшла велика, грунтовна, назву їй дав досить емоціональну: «О, Соловей!..» Захопленню рецензента не було меж:

«Кра-кра, — скільки в цих трелях неперевершеної краси, гармонії! Слухаєш і дивуєшся: чому інші птахи, нарешті, не візьмуться за розум і не покинуть свої безнадійні вправи, адже їм ніколи не зрівнятися з Солов'єм. Кра-кра... Ні, це далебі щось дивовижно-прекрасне, високе, незвичайне... Шедевр!»

Коли з'явилась друком рецензія Їжака-Свистуна і газетку «Цвірінь-Цвірінь» прочитало птаство, в лісі зчинився великий сміх. Того дня ніхто не співав, всі реготали, мов подуріли. Нарешті, збагнув і сам автор статті, як він пошився у дурні: замість Солов'я похвалив Ворону...

Так повисла на тоненькій ниточці кар'єра музикознавця, якій хотів присвятити все своє життя Їжак-Свистун. Але він був не з тих, що впадають у розпач. О, ні! Знову пішов до батька і таки ублагав показати йому справжнього Солов'я. Ну, тепер він буде обачніший. Діждавшись, коли з нього перестали глузувати і навіть забули про його існування, Їжак-Свистун написав другу статтю. Насамперед, він щиро визнав і засудив припущену раніше помилку і, на підтвердження свого прозріння, всю першу половину статті присвятив тому, що від вокальних здібностей Ворони не залишив каменя на камені. «Це чорне опудало зовсім не має ні смаку, ні таланту,— вергав громами розгніваний судія, — її музика (якщо можна назвати цю какофонію музикою) неприємно ріже слух, вона страшенно убога на барви, як і сама Ворона, і взагалі це не мистецтво, а казна-що».

Друга половина статті була присвячена вже справжньому Солов'ю. Він писав:

«Тьох-тьох, — скільки в цих трелях неперевершеної краси, гармонії! Слухаєш і дивуєшся: чому птахи, нарешті, не візьмуться за розум і не покинуть свої безнадійні вправи, адже їм ніколи не зрівнятися з Солов'єм. Тьох-тьох... Ні, це далебі щось дивовижно-прекрасне, високе, незвичайне... Шедевр!»

Відтоді Їжак-Свистун почав нещадно лаяти різних синичок, ластівок, горобців (крім видавця газетки «Цвірінь-Цвірінь!»), лаяти за те, що вони співають без нот, тягнуть кожен по-своєму, виявляють цілковите нерозуміння класичних законів мистецтва, хоч самі, бач, колись глузували з його помилки. Свою справу він робив з легким серцем, бо змалку не знав, що таке справжній труд, отже й до праці інших ставився без будь-якої поваги. Про повернення до того способу життя, який заповідав йому батько, Їжак-Свистун забув і думати. Він став запеклим рецензентом.

Олекса ГУРЕЇВ.

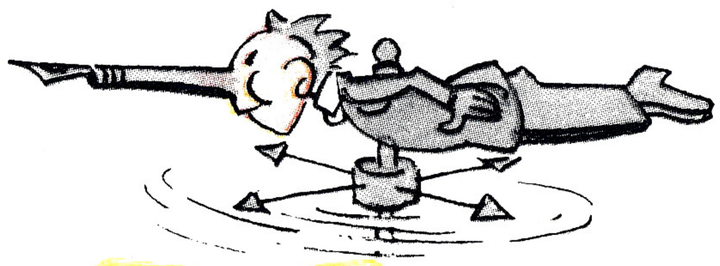

ЗНАМЕНО ЧИ ФЛЮГЕР

Твердили критики давно,
Що він — епохи знамено,
Та час прийшов і всяк відчув,
Що тільки флюгером він був.

КРЕДО РЕЦЕНЗЕНТА

Коли знайомлюсь з твором я,
Дивлюсь спочатку на ім'я:
Чи молодий це, чи маститий,
Щоб знати — бити чи мастити.

В. ДУБОВИК.
м. Дніпропетровськ.

БАЙКА ПРО БАЙКАРЯ

Один байкар, майбутній класик,
Зарані слави захотів.
Щоб твір не з'їли миші часом, —
Він пише тільки про котів.

Микола ШУДРЯ.

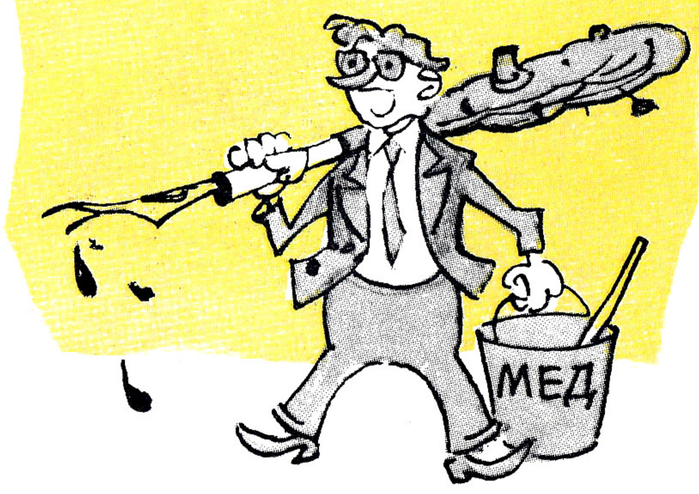

ЛОЗІВСЬКИЙ ВОДОСПАД

Дехто, можливо, здивується: у Лозовій водоспад?! Так там же й річки пристойної немає...

Що правда, то правда. Нема. Сутужнувато там з водою. Щоб деякою мірою забезпечити своє господарство водою, Лозівський кінзавод ще в 1954 році вирішив спорудити ставок.

Замовили проект. Виготовити його взялася республіканська контора «Укррадгоспбудпроект» (нині «Укррадгоспліспроект»).

Геологорозвідувальна експедиція цієї контори, що виїхала на місце майбутнього водоймища, прийшла до висновку, що «... геологічні умови для спорудження ставу на території кінзаводу можна вважати цілком сприятливими».

Проект ставка прикрасили підписами сам керуючий республіканською конторою «Укрградгоспбудпроект» т. Федоров, сам головний інженер контори т. Карлюченко, сам начальник відділу т. Іващенко і сам головний інженер проекту т. Прядченко.

За цим проектом, підписаним такими високоавторитетними особами, Харківське будівельно-монтажне управління спорудило став.

Прийшла весна, прийшла красна і наповнила ставок водою.

Та минуло кілька днів і люди почали здивовано протирати очі: сон це був чи якийсь дивовижний міраж? Від води в ставку і мокрого місця не лишилося.

Кинулися працівники кінзаводу до будівельно-монтажного управління. Там розвели руками:

— У нас все в порядку. Ми будували точно за проектом.

Подалися до проектантів. Ті в один голос:

— Вода мусить бути! Ось читайте дані геологорозвідки. Пише інженер-геолог т. Ушаткіна: «Породи, з яких складається чаша водоймища і основа греблі, за своїми фільтраційними якостями цілком задовільні, оскільки важкі суглинки мають невеликий процент фільтрації».

— Ну, от бачите, — сказали керівники проектної організації, — все гаразд. Все на своєму місці. Наступної весни вода у вас буде обов'язково.

Діждалися на кінзаводі наступної весни. І води в ставку теж діждалися. Але недовго вона там затрималася. Сонце підсушило землю, і ставок теж висох.

Подалися кінзаводці знову до проектантів. А ті сердяться:

— Куди ж поділася вода? — питають.

— Крізь землю провалилася.

Проектанти недовірливо захитали головами, але пообіцяли щось зробити...

Що саме зробили вони — нікому не відомо. Відомо тільки, що й цьогорічної весни вода в ставку появилася і тут же зникла.

Тепер уже можна точно сказати, куди пішли оті 300 тисяч карбованців, що їх кінзавод витратив на будівництво ставка. Вони — у воду впали. У ту воду, що, з ласки проектантів, щовесни під землю провалюється...

ЛОЗІВЧАНИ (8 підписів).

Мал. Л. КАПЛАНА

— Роззброюватись чи не роззброюватись?..

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ХУСЕЙН-ГУМОРИСТ

Хусейн — це той самий король Іорданії, який держиться ще на своєму троні завдяки підпоркам з американо-англійських багнетів. Усі добре знають, як той Хусейн уміє торгувати своєю країною і розправлятися з своїм народом, якому цей монарх остогид уже до нестями.

А про те, що король Іорданії уміє писати гумористичні твори, не всі, мабуть, знають.

Підшукав собі король і співавтора. Та не абиякого, а самого Чан Кай-ші. Важко сказати, як саме зійшлися вони вдвох — маріонеточний монарх з Іорданії та пірат з Тайваню, але — зійшлися і створили-таки смішну-пресмішну гумореску.

Іноземні телеграфні агентства швиденько передали її у різні країни: Зветься вона цілком серйозно, як і в людей — «Комюніке». А написано в ній, що король Хусейн і «президент» (та ще Китаю!) Чан Кай-ші повідомляють про свою готовність разом боронити «вільний світ» і домогтися (не більше і не менше!) цілковитої перемоги «принципів права і справедливості»...

Он як!

Король Хусейн та Чан Кай-ші в ролі борців за справедливість! Такого гумору давно вже ніхто не читав!

ТАКЕ ВЖЕ БУЛО...

Пан Люббке обіймає посаду міністра сільського господарства і продовольства у боннському уряді. Але останнім часом пан міністр дбає не про те, щоб німці у Західній Німеччині добре їли та пили, а навпаки, щоб вони не їли і не пили.

З міністерської канцелярії недавно вийшов у світ дуже оригінальний документ, складений, як повідомляють, самим паном міністром Люббке. Міністр закликає, умовляє жінок:

«Їжте і пийте якомога менше! Заощаджуйте продукти харчування! Привчайте свої родини до залізного раціону!»

Міністр навіть дає практичні поради, що купувати, що і як готувати, що і скільки їсти.

Але західнонімецькі жінки кажуть, що Люббке зовсім не такий уже й оригінал, як він сам про це, напевне, гадає. Вони пригадують, що вже чули колись подібні поради. Тоді, за часів Гітлера, це називалося «Гармати замість масла».

Мал. Л. БОЙКА

Пригода з прихильником абстрактного мистецтва.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

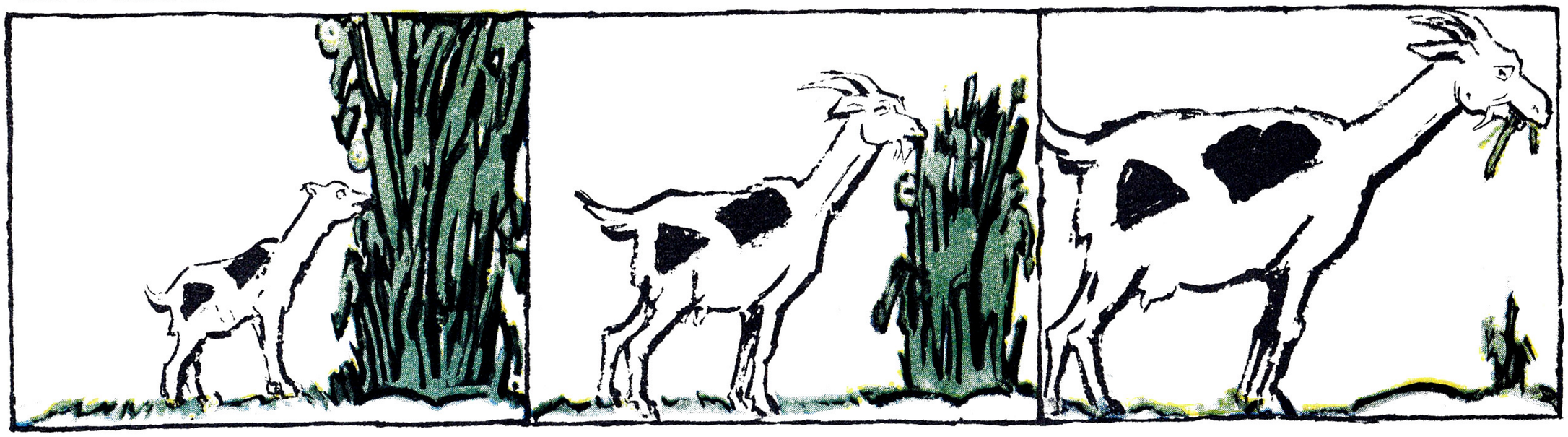

Діаграма росту зелених насаджень міста Козопіль.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

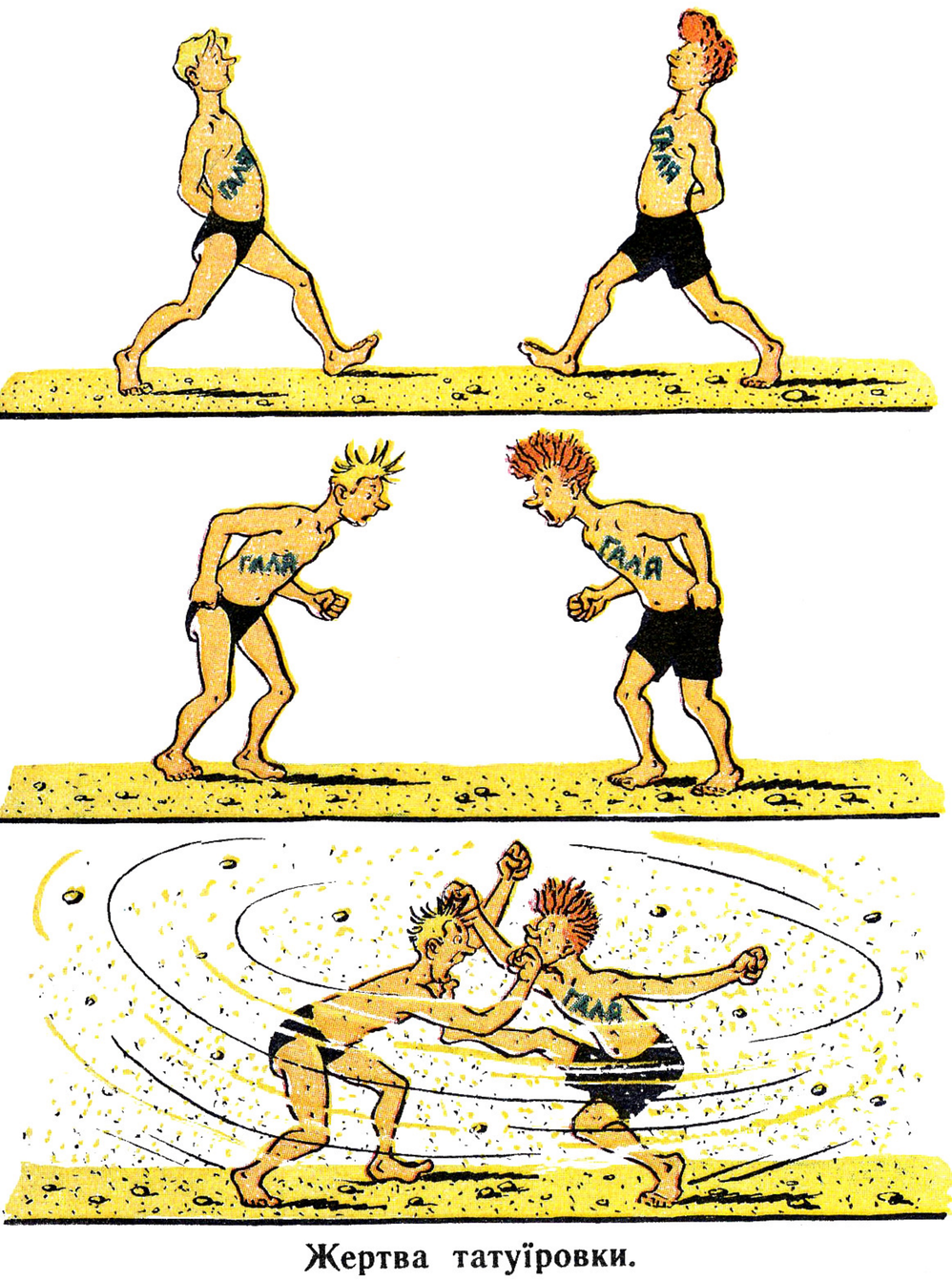

Жертва татуїровки.

СОБАЧА СПРАВА

Ну й завдав же клопоту вчителеві Фитьківської школи (Ланчинського району на Станіславщині) Ярославу Володимировичу Остаповичу його любий песик Пунька!

А все через свою собачу несвідомість.

Як воно сталося, напевне й сам Пунька того не второпає. Почалося з того, що поцупив він з комори свого господаря шматок шинки. І треба ж було статися такому лихові, що саме тоді, коли Пунька зібрався поласувати шинкою, біс припер сусідського Бобка.

Довелося поступитися здобиччю.

На цьому можна було б поставити крапку. Та не такий власник шинки Ярослав Володимирович Остапович. Довідавшись, хто Бобків господар, він негайно ж настрочив довжелезну скаргу. Остапович вимагав стягнути з колгоспника Р. Луцюка вартість аж 10 кілограмів шинки.

І закрутилося колесо — пішла по судах собача справа.

Не добившись нічого в районному суді, обурений Ярослав Володимирович вдається до прокуратури, апелює до обласного суду. І таки домігся того, що обласний суд, не розібравши, що й до чого, вирішив стягнути з колгоспника Луцюка на користь Остаповича вартість шинки. Але оцінив її обласний суд у 180 карбованців.

Та Остапович не вгамовується.

— Триста вісім карбованців, — волає він, — і ні копійки менше!

Пунька та Бобко тільки хвостами помахують. Не можуть вони збагнути своїм собачим розумом, чого то люди колотнечу зняли через той клятий шматок шинки.

Знали б — не чіпали.

В ЗООПАРКУ

Узрів нероба кенгуру і вмить
Як заголосить, загорлає:
— За пазухою теж в батьків сидить,
Його ж ніхто і словом не чіпає!..

ХВАЛИВСЯ ГВІЗДОК

В майстерні раз розхвастався Гвіздок:
«Дубову дошку миттю пронижу!»
На те додав з верстата Молоток:
«Коли на голові у тебе я сиджу...»

О. ГОРОВИЙ.

м. Сталіно.

ДІТКИ-МНОГОЛІТКИ

Живуть вони в дитячих яслах, як у маленькому райку: навколо сад шумить зелений, будиночок затишний, гарний. Харчуються добре, продукти споживають якнайпоживніші, якнайкалорійніші: сало їдять, ковбасу, масло... Та хіба все перелічиш! Бувають дні, коли й сорокаградусна на столі появляється і за добре здоров'я випивається...

Он які ясла чудесні!

Тільки не подумайте, що там дітей маленьких так годують та частують. Немовлят у тих яслах немає. Живуть у яслах не немовлята, а якраз навпаки — дуже балакучі люди — голова колгоспу Олексій Різник та його дружина. Немовлятами вони прикидаються лише тоді, коли їх запитують:

— Яке ви маєте право жити в колгоспних яслах? Коли ви з них виселитесь?

Громадянам, які зможуть забрати з ясел цих діток-многоліток, даємо адресу: колгосп імені Шевченка, село Ходорівці, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області.

СУМНИЙ РЕКОРД

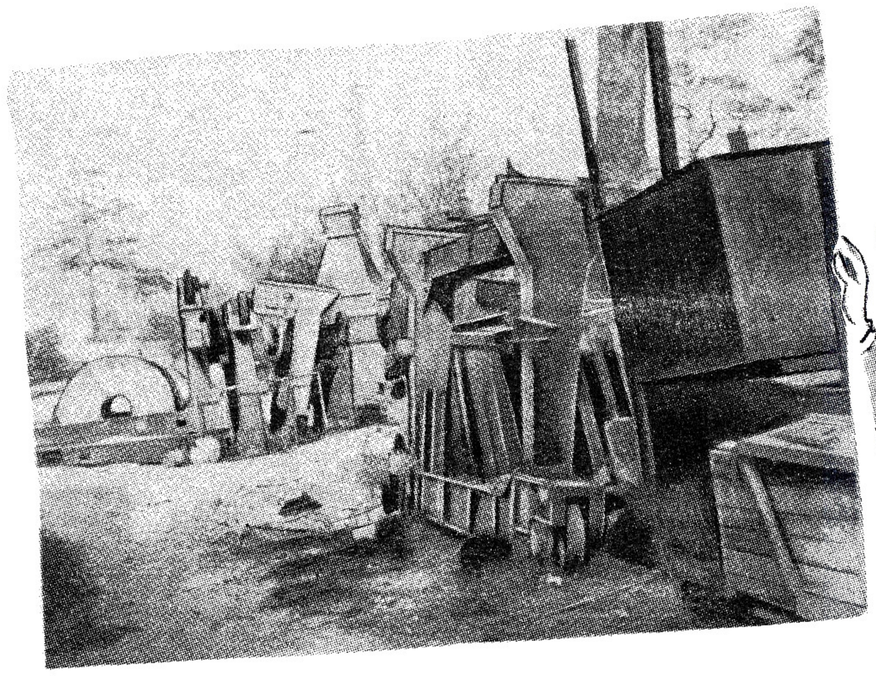

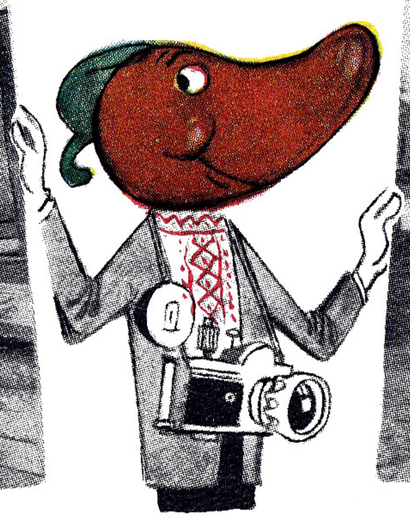

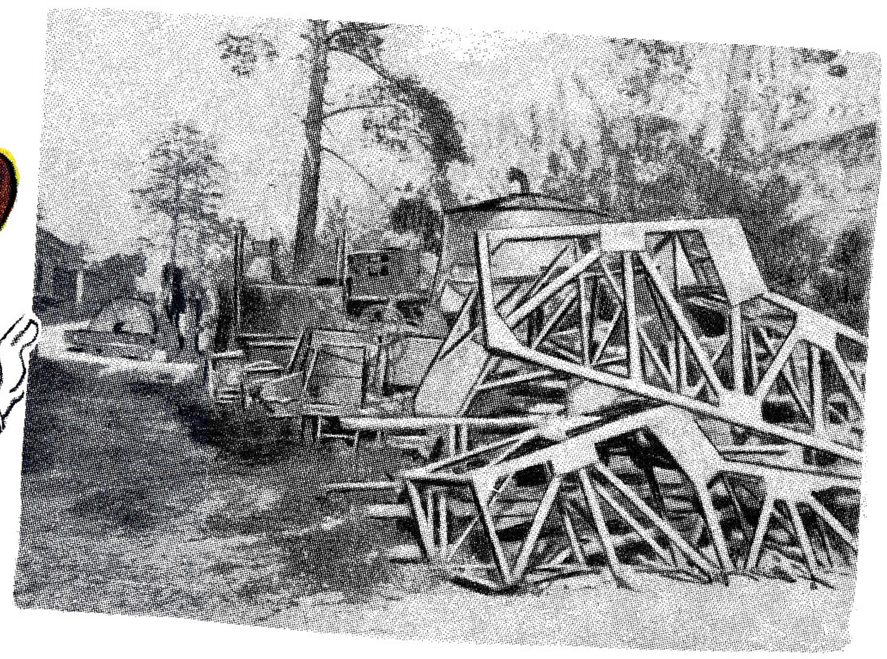

Про яких тільки антимеханізаторів не розповідав я вам, дорогі мої читачі! Той десь машину іржею потрубив, той двигуна серед поля покинув, той дорогі верстати просто неба дощами полоще...

Погане це зілля — антимеханізатори, великих збитків завдають вони, чимало праці людської марнують.

Але всі оті «хазяїни», що машини чи механізми нівечать, — дрібненькі, слабенькі кустарі, якщо їх порівняти з керуючим трестом «Головкиївбуд» т. Лисенком. Під високою керівною рукою цього керуючого на території Дарницького шовкового комбінату марно пропадає не якийсь там автомат чи апарат, а цілий завод збірного залізобетону вартістю до 4 мільйонів карбованців. Ви його бачите на знімках.

Завод цей так безладно й безжалісно розкидано, що зібрати його до купи уже навряд чи вдасться...

Якби цьому заводові доброго хазяїна, — скільки залізобетону давав би він! А так він може дати лише одне — звання чемпіона серед антимеханізаторів тому, хто довів його до такого стану. І більш нічого.

ЧИМ ДАЛІ В ЛІС...

Колись, кажуть, якийсь піп вирішив помінятися службою з фельдфебелем. Пішов той піп у казарму, став перед строєм і загорлав:

— Мила рота! Повернися на півповорота!

Мимоволі цього попа згадуєш, коли читаєш віршовані «заклики», виставлені понад дорогою Київ—Гостомель.

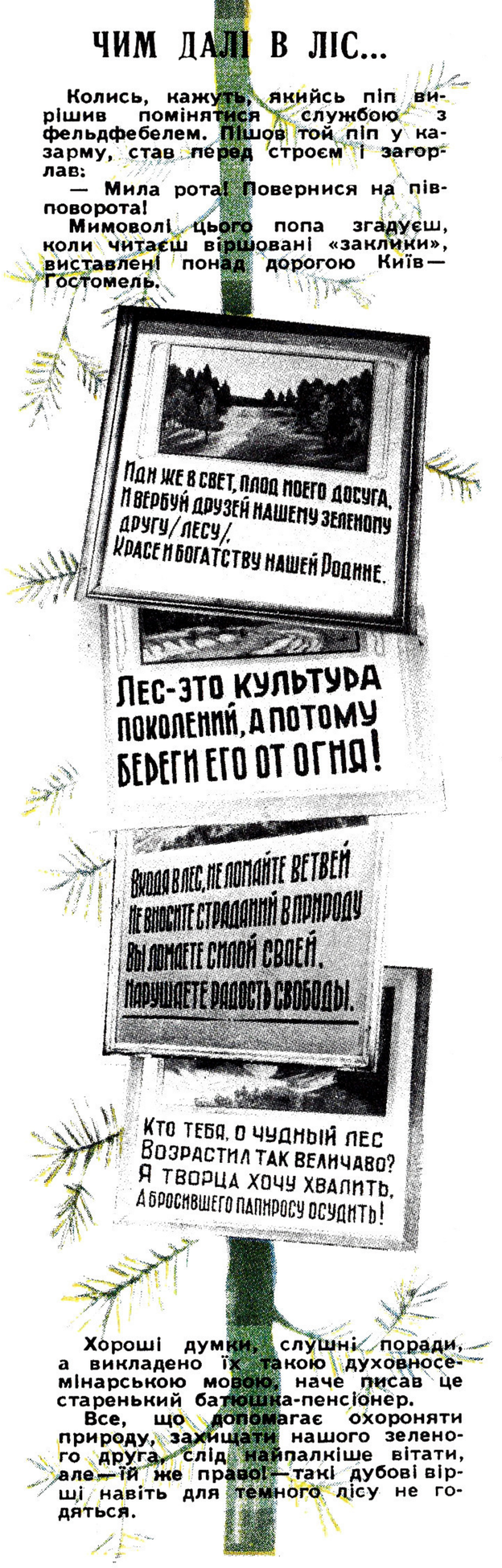

Хороші думки, слушні поради, а викладено їх такою духовносемінарською мовою, наче писав це старенький батюшка-пенсіонер.

Все, що допомагає охороняти природу, захищати нашого зеленого друга, слід найпалкіше вітати, але — їй же правої — такі дубові вірші навіть для темного лісу не годяться.

НЕЗВИЧАЙНА ПРИГОДА

На станції Вапнярка (Одеська залізниця) стояв і тепер стоїть недалечко від вокзалу гвинтовий екскаватор. Належить він, кажуть, Капустянському цукрозаводові, але доля його така вже гірка, що й розказати важко. Третій рік ніхто до нього не підходить, ніхто його не помічає. Стояв екскаватор, дивився, як вантажники цілими днями роблять роботу, яку він міг би виконати за годину, і думав:

«Для чого мене купували? Навіщо гроші витрачали? А мені ж так хочеться людям послужити!.. Послужити б раз, а там — хоч і на брухт...»

І трапилося незвичайне диво. Якось на станції переганяли вагони в тупик, один вагон від сильного стусана загойдався, захитався і зібрався падати. Отут екскаватор і не розгубився: не вагаючись, підставив плече під вагон і врятував його від загибелі.

Збіглися залізничники до місця аварії ні живі, ні мертві — попелякувалися. А вагон стоїть собі, наче з ним нічого й не трапилося, тільки бік трохи пом'ятий.

— Спасибі капустянським антимеханізаторам! — вигукнули хором залізничники.

Що й казати, екскаватор справді-таки дуже хороша машина. Жаль тільки, що не в хороші руки потрапив він...

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Редакція одержала відомості про те, що у колгоспі ім. К. Маркса (Васильківський район на Київщині) розкрадають колгоспні гроші. Розслідування показало, що бухгалтер колгоспу Німченко В. М. та скарбник Савченко О. Н. привласнили 31 тисячу крб.

Вироком народного суду злочинців засуджено до 15 років позбавлення волі кожного.

★ До редакції надійшов лист з м. Іллінців на Вінниччині про те, що громадяни Горілий Д. П., Гущин М. Б. та Ямковий В. Ф. розкрадають на цукрозаводі цукор.

Помічник прокурора Іллінецького району т. Малюшкіна повідомила редакцію, що Іллінецький нарсуд засудив розкрадачів: Горілого до 4 років, Гущина до 3 років і Ямкового до 2 років позбавлення волі.

★ Директор Здолбунівського ринку Пащина (Ровенщина) безпідставно звільнила з роботи контролера Поповича П. С. Коли ж рішенням суду Поповича було поновлено на роботі, Пащина звільнила його вдруге нібито за скороченням штатів.

Після втручання Перця, контролера Поповича на посаді поновлено, а директора ринку Пащину з роботи знято.

★ Шахтарі шахти № 8 (Червоноградський район, Львівської області) надіслали до редакції листа про те, що голова шахткому Іскренко порушує трудову дисципліну, приходить на роботу п'яний.

Червоноградський райком профспілки вугільників повідомив редакцію, що Іскренка з посади голови шахткому звільнено.

★ Читачі написали нам про те, що начальник Липненського відділення зв'язку Антонюк Л. П. (Любарський район на Житомирщині) погано ставиться до своїх службових обов'язків.

Після втручання Перця, Антонюк Л. П. з роботи знято.

★ У листі до Перця мешканці с. Лімни (Турківський район, Львівської області) обурювалися аморальною поведінкою завідуючого Лімнянським поштовим відділенням Онишка та начальника радіовузла Радецького.

Факти, наведені в листі, ствердились. Онишка і Радецького з роботи знято.

★ Редакції стало відомо, що головний лікар Гребінківського району Первак Л. Г. зловживає своїм службовим становищем і грубо ставиться до підлеглих та хворих. При перевірці факти ствердились.

Як повідомив заступник міністра охорони здоров'я УРСР т. І. Шумада, Первака Л. Г. з роботи знято.

★ В листі до редакції з Стрийського району (Львівщина) повідомлялося про негідну поведінку директора Моршинського кінотеатру Варзара Г. М.

Після втручання Перця, за зловживання службовим становищем та хабарництво Варзара Г. М. з роботи знято.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

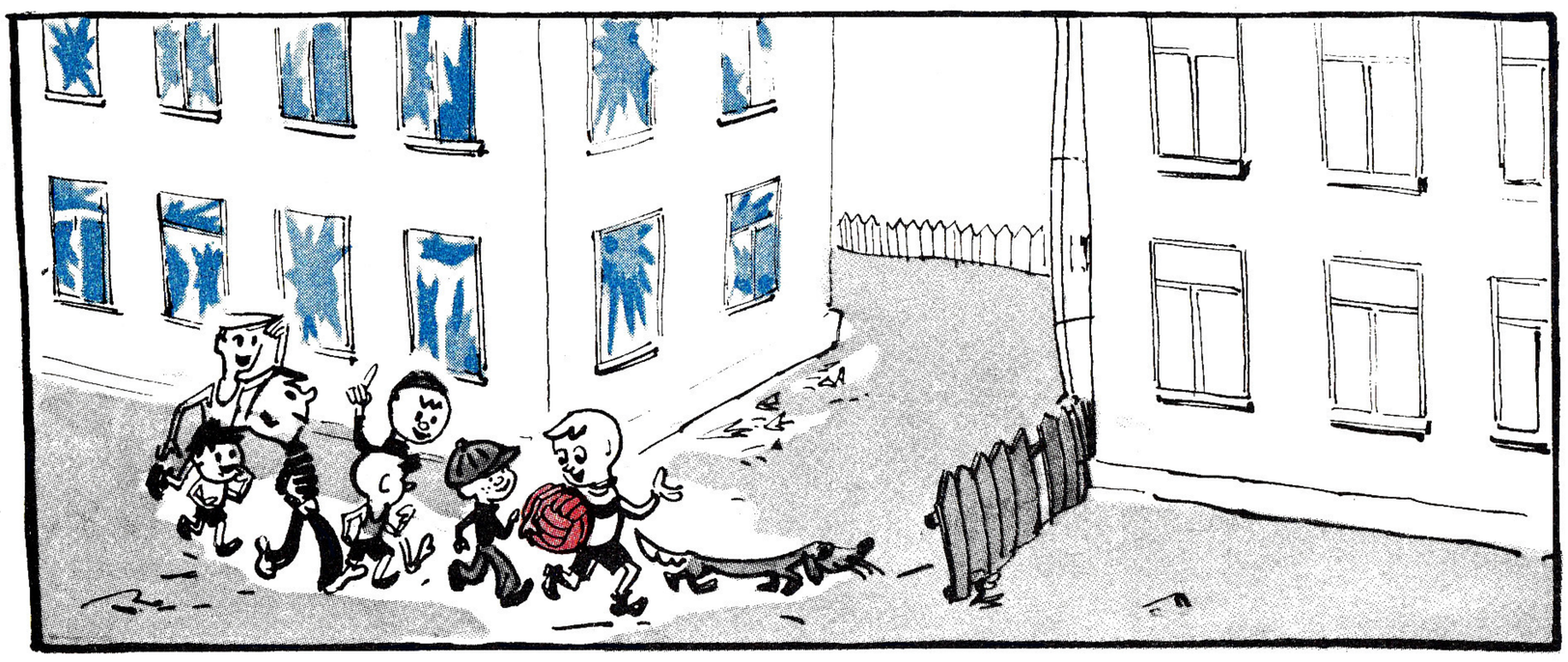

— А в цьому дворі ми ще, здається, не грали...

Милий Перче!

Чи не зміг би ти стати в пригоді нашому бібліотекарю Савчукові та голові колгоспу Воловикову?

Савчук шукає такого замка, який замикається, але не відмикається, і хоче почепити його на дверях бібліотеки, а Воловиков розшукує підпорки, бо наша бібліотека небом пошита, а вітром підперта.

Держаком від твоєї мітли нашу бібліотеку навряд чи підіпреш, але сама мітла може допомогти.

Б. БЕРЕЗОВИЙ.

с. Загорці, Дубнівського району, Ровенської області.

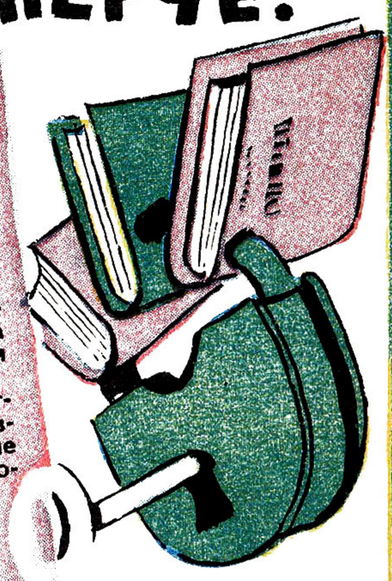

Ти, певне, й не догадуєшся, яка то чудесна машина — молоковоз. Це тобі не драбинчастий віз, навантажений бідонами, а — механічна тяглова сила! Коли торік на базу Радянської райспоживспілки (Кримська область) прибув новенький молоковоз, Пантелій Іларіонович Різниченко (голова райспоживспілки) аж підскочив — так зрадів.

Він негайно наказав пустити молоковоза в діло. І наказ Пантелія Іларіоновича було виконано точно й акуратно. З молоковоза стягли нові гумові шини і переставили їх на інші машини. Потім відкрутили колісні диски. А згодом — і цапфи... Коли відкручувати вже було нічого, голова райспоживспілки здав, нарешті, знати колгоспам району, що молоковоз продається. Ось уже рік минув, як він продається, а купувати його ніхто не хоче. Покупець прийде, гляне на те, що колись було молоковозом, та й піде собі. У нього навіть слів не вистачає, щоб висловити своє захоплення комерційними здібностями голови райспоживспілки Різниченка.

А як тобі, Перче, подобається така комерція?

Г. ІЛЬЧЕНКО.

У давнину, коли людство було бідне на засоби зв'язку, по містах і селах ходили окличники, вибивали в бубни-барабани і сповіщали людей про різні новини та адміністративні розпорядження. Окличників з барабанами давно вже замінили газети, радіо, дошки об'яв, афішні тумби. Лише у м. Смілі всі ці надбання культури й прогресу досі ще замінює старе дерево, що росте за 30 кроків од міськради. Його стовбур густо вкритий різними офіціальними розпорядженнями та об'явами. А щоб бува вітер не зірвав котроїсь «бамаги», їх прибивають до дерева добрячими цвяхами.

І ніхто, Перче, не порадить «батькам» Сміли, що засідають у виконкомі міськради: заведіть уже краще окличника, коли не догадаєтеся дошку об'яв поставити. Легше ж барабана купити, ніж отаке дерево виростити!

П. ПОПОВИЧ,

Черкаська область.

Кажуть, що керуючий Тернопільським будівельним трестом — висококваліфікований інженер. Кажуть, що він має вищу технічну освіту... Багато чого люди кажуть, а от ми знаємо і можемо довести незаперечними фактами, що т. Кравець не закінчив навіть звичайної середньої школи. Ми маємо на увазі середню школу у Великому Глибочку.

Трест, очолюваний т. Кравцем, будував цю школу, здав її в експлуатацію ще в жовтні минулого року, а виявлені дефекти зобов'язався усунути весною. Та коли прийшла весна, коли розтали сніги і висохла земля, у керівника будівельного тресту і пам'ять усохла: він і слухати не захотів про усунення недоробок у школі. Так, з його милості, стоїть вона і понині — недоштукатурена, з оббитими карнизами, з розсохлою підлогою...

Зроби, Перче, таку ласку: приведи до пам'яті керуючого будівельним трестом т. Кравця і нагадай йому, що — хоче він того, чи не хоче — нашу середню школу закінчити треба!

БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ ШКОЛИ.

Тернопільська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (409) (на украинском языке). Підписано до друку 4. VII. 1959 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07571. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 3580. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Американська пропаганда кричить на весь світ про принади так званого «вільного підприємництва», яке дає право кожному робітникові купувати акції підприємств і брати участь у прибутках нарівні з капіталістами.

«РІВНОПРАВНІ»